

'Uit ieder volk verkoren ... blijft dit haar kracht alleen: ...'

Gezang 119 vers 2 en 5

Esther 4

Liturgie voor de morgendienst:

Votum-groet-psalm 95: 1 en 3 – Wetslezing (Exod. 20) – psalm 100: 1 en 2 – gebed –
Schriftlezing Esther 4: 1 – 17 – psalm 96: 2, 5 en 6 – Tekst: Esther 4: 16 – preek – Gezang
163: 1 en 2 – dankgebed – collecte – slotzang gezang 119: 2 en 5 – zegen-amen

Ds L.J. Joesse/2012

Liturgie voor de middagdienst:

Votum-groet-psalm 95: 1 en 3 – Schriftlezing Esther 4: 1-17 – psalm 96: 2, 5 en 6 – Tekst
Esther 4: 16 – preek – gezang 163: 1 en 2 – belijdenis van geloof: gezang 179 A – dankgebed
– collecte – gezang 119: 2 en 5 – zegen-amen

Vraag aan preeklezers:

Als u deze preek gebruikt als preeklezer, wilt u mij dan doorgeven waar en wanneer u deze preek voor uw gemeente gebruikt?? Mijn emailadres is: lij.jokrab@kpnplanet.nl

Ds L.J. Joesse/2012

Gemeente van Jezus, onze Heer,

Wij noemen onszelf christenen. Dat is: wij zijn gelovig. Althans, ik ga ervan uit dat u als christen ook gelovig *bent!*

Welnu, als gelovige reken je met God. Je erkent Jezus als de Heer van jouw leven.

Dan kom je vaak te staan voor de vraag: wat wil God van mij? Welke keus moet ik maken.

Wat zou de Here willen dat ik kies?

Als jongere kun je je afvragen: heb ik wel de goede opleiding gekozen? Zou de Here deze studie wel goedvinden voor mij? Of wil de Here misschien dat ik een andere opleiding volg?

Als je als jongere naar je toekomst kijkt, een vriend zoekt, een vriendin en een vriendenkring, dan sta je voor de vraag: welke jongen, welk meisje zou God voor mij willen? Met welke vrienden om me heen kan ik een goede relatie aangaan? Welke keus moet ik maken?

Of, jongelui, denk je dan niet aan wat God met jou wil? Ja toch? En dat in het bijzonder als het gaat om je toekomst, als je een vriend of vriendin zoekt voor het leven?

Als je gehuwd bent, komt bijvoorbeeld de vraag op je af: willen we kinderen? Wat zou de Here van ons huwelijk vinden en wat zou Hij met ons willen? Niet alleen draait het om de vraag: wat kan ik voor hem als man of voor haar als vrouw betekenen? Evenzeer is het de vraag: hoe wil de Here dat ik voor mijn vrouw, voor mijn man belangrijk ben? En ook:

hoeveel kinderen zou God ons willen geven? Hoe groot of klein zal ons gezin zijn: twee, vier of zes kinderen? De vraag is dus niet alleen aan je zelf, maar: wat wil de Here!

En als je werk hebt, denk je: wil God dat ik in dit bedrijf, of in dit ziekenhuis werk? En als je ziek bent, sta je voor de vraag: welke medicijnen zal ik innemen? Heb je als oudere steeds meer met ziekte te maken, dan kun je denken: moet ik alwéér nieuwe medicijnen innemen, wordt het geen experiment? En bij operaties kun je dan zo maar de vraag krijgen: moet er nog een operatie volgen? Hoe lang ga je daarmee door op jouw leeftijd?

Of kun je zeggen: dat zijn zaken die met Jezus niets te maken hebben. Daar sta ik zelf voor! Gemeente, wie echt gelooft, erkent Jezus als Heer van ons leven. Je rekent vóór alles met wat Hij wil! Dus blijft de vraag: hoe kom je te weten, wat Hij wil, òf wat Hij juist niet wil? In ons hoofdstuk gaat het vandaag om twee mensen. Het waren voorname mensen, want ze hadden een hoge positie in dat machtige Perzische wereldrijk. Toch, het waren *mensen*. Esther en Mordechai waren in feite ook kerkmensen. Zij stonden voor de vraag: wat moet ik doen, wat wil God van ons?

Er dreigde immers een ramp voor Israël. In het vorige hoofdstuk staat beschreven hoe een collega van Mordechai, de tweede man in het Perzische rijk, had besloten het joodse volk te gaan uitroeien. Hij wilde Mordechai zijn collega uit de weg ruimen en ook het gehele volk waaruit Mordechai voortgekomen was. En hij had haast. Zeker waar het Mordechai betrof. Hij wilde hem definitief uit zijn milieu laten verdwijnen.

Als je hoofdstuk 3 leest, hoor je als het ware de Here in de hemel een beetje lachen. Zo in de trant van: Haman kan Mij wat! Hij heeft haast en heeft zijn religie gebruikt, het lot geworpen. Maar Ik(!) heb het lot van alle mensen en volken in handen. Haman had met zijn vrienden en zelfs met instemming van de koning bepaald dat 13 december de grote dag zou worden. Dan zou hij de joden vernietigen, de kerk als Gods volk van de aarde doen wegvagen. In januari had hij zijn plan gemaakt, maar nog een heel jaar moest hij wachten tot hij het kon uitvoeren. Het is alsof de Here vanuit de hemel moest glimlachen. De Here nam er de tijd voor, bijna een heel jaar. Hij nam de tijd en werkte niet overhaast. Haman zou, achteraf gezien, die dag ook niets eens zelf meer beleven.

De Here mobiliseerde zijn mensen. Hij bracht Mordechai en Esther in beweging. Daar gaat het over in onze tekst. Tot onze vertroosting. God greep in, zoals Hij dat ten behoeve van zijn volk altijd doet. Hij bracht deze twee mensen tot een keus. Daar gaat het over in Esther 4. Esther en Mordechai moeten kiezen.

Welnu, zo leert dit hoofdstuk, zij kiezen voor de kerk, voor Gods volk. Dat staat als evangelie hier genoteerd. Dat willen we goed nagaan. Het kan ons enorm bemoedigen.

De boodschap van dit hoofdstuk, in het bijzonder van onze tekst, is:

God brengt mensen tot gemeenschap met zijn volk

- We zien (1) hoe Esther wordt geroepen tot een keus
- (2) hoe Esther weet te kiezen

Ds L.J.Joosse/2012

Esther stond niet slechts voor een simpele, een gewone vraag. Mordechai zette het sterk aan. Het was méér dan een vraag. Het ging echt om een roeping.

U weet ongetwijfeld wat het verschil is tussen een vraag en een roeping. Een vraag kan worden gesteld, bijvoorbeeld om informatie uit te wisselen en elkaar op de hoogte te brengen van omstandigheden waarin je verkeert. Het wordt anders en dieper als er *in* die vraag iets meekomt van erkenning van God. Als het in een vraag tegelijk gaat om jouw relatie met God en zijn volk. Als je in feite gevraagd wordt òf - en je reactie moet laten uitkomen dàt - je bereid bent om Gods wil te doen.

Zo kwam de vraag van Mordechai tot Esther. Ze werd voor haar roeping gesteld.

Zeker, er was uitwisseling van informatie. Ze hoorde over haar neef. Ze begreep Mordechai niet meer. Er was iets bijzonders met hem aan de hand. Zo kende ze hem niet.

Voorheen had hij er alles aan gedaan zijn goede plaats te houden aan het hof van de koning. Hij zat voortdurend in de koningspoort. Dat betekent: hij had een hoge, vooraanstaande functie in het paleis. Hij had zeer belangrijk werk te midden van de raadgevers van Ahasveros in het Perzische wereldrijk. Zo was hij voortdurend in functie en zat hij in de koningspoort. Dat vertellen hoofdstuk 2 en 3.

In hoofdstuk 3 wordt gezegd dat hij de tweede man van het wereldrijk durfde uit te dagen. Hij ging een conflict aan met Haman.

Nu zien we een totaal andere Mordechai. In dit hoofdstuk wordt verhaald hoe Mordechai koos voor Israël, de joden. Voor het volk van God, de kerk. Liever de kerk, dan zijn werk! Hij wilde liever dat voorname werk opgeven, dan liefde voor en verbondenheid met Gods volk verloochenen.

Haman zou over een paar maanden de kerk, het joodse volk vernietigen. Mordechai was er precies van op de hoogte en zag het aankomen. Israël zou nog maar een paar maanden bestaan, tenminste als Haman zijn zin zou krijgen en zijn plan zou doorgaan.

In de eerste maand, zeg maar januari, had Haman zijn plan gesmeed. Het was een wet geworden van Meden en Perzen, dus onafwendbaar. Nog voor Haman naar de koning was gegaan, had hij het lot geworpen. Zijn goden hadden naar zijn beleving hem de laatste maand van het jaar, zeg maar december, aangewezen. Dan zou de dag komen. Zover was het nog niet. Zijn haast werd getemperd.

Achteraf blijkt dat Haman die dag, de dertiende december, niet eens meer zou beleven. Dan zou hij zelf dood zijn, aan de paal gespietst.

Met andere woorden, Haman kon wel haast hebben om de kerk te vernietigen, maar de Here werkt nooit overhaast. Hij nam de tijd om zijn mensen te mobiliseren.

En Mordechai leunde niet gemakkelijk achterover, alsof het nog wel een tijdje zou kunnen wachten. De Here bracht hem in actie, dwong hem en Esther tot een keus. En zij wisten zich door de omstandigheden geroepen tot die keus. Esther moest wel worden overtuigd, dat het ook voor haar ging om haar toekomst.

Daarom kwam Mordechai in beweging. In zijn gedrag maakte hij volslagen duidelijk dat hij zich vereenzelvigde met heel Israël. Hij trok zich het lot van de joden aan. Hij riep Esther op hetzelfde te doen. Zijn appel op haar zette hij sterk aan.

Kijk maar wat dit hoofdstuk ervan zegt.

Mordechai dompelde zich in rouw. In plaats van mooie kleren aan te trekken, strooide hij as over zich heen als teken van smart. Dat had gevolgen. Het betekende dat hij zijn voorname werk niet kon voortzetten. Want wie rouw bedreef, mocht per se niet in de poort van de koning komen! Zie vers 1 en 2 en 6. In hoofdstuk 3 had hij al duidelijk gemaakt dat hij bij het joodse volk hoorde. Dat liet hij nog veel duidelijker en publiek merken.

Hij ging bitter klagend door de straten van de hoofdstad en liet zijn werk los. Er staat immers, dat hij niet meer over de drempel van het paleis kwam (vers 6). Hij gaf liever zijn werk op dan zijn liefde voor Israël, dan dat hij zijn verbondenheid met de joden prijs gaf. Rouw en rouwklachten pasten niet bij de 'glitter en glimmer' van het paleis, bij de pracht en praal van de koning! Dat werk bij de koning mocht je alleen maar met een blij gezicht doen en in vrolijke kleren.

Het verbod om in de omgeving van de koning bedroefd te zijn, rustte waarschijnlijk op Perzisch bijgeloof. Treurigheid en een bedroefd gezicht konden onheil brengen, het welzijn van de koning bedreigen, verzwakken. Bij de koning kom je alleen met een glimlach op je gezicht en in een vrolijke stemming!

Mordechaï koos er welbewust voor om publiek smart en verdriet uit te dragen. Dat kon niemand ontgaan. Ook Esther niet.

Esther liet navragen wat er toch met Mordechaï aan de hand was. Mordechaï liet haar toen weten hoe serieus hij hierin was. Hij toonde de reden van zijn smart aan de hand van de documenten. Hij gaf een kopie van de wet. Esthers dienaar moest het goed noteren en kreeg het bewijsstuk mee. Mordechaï bleek weer heel precies op de hoogte van wat er stond te gebeuren. In die documenten en informatie kwam de klemmende vraag tot Esther om haar keus te maken. Daarom staat er in onze tekst dat Esther zich geroepen wist om haar liefde voor Israël te tonen. Ze wist zich geroepen om eensgezind met de joden te zijn. Daarom zei ze: vast voor mij. Je kunt, al lezende constateren: dat deden ze al. Maar Esther vraagt niet alleen of de joden voor zichzelf in treurnis neerzitten, maar of ze voor haar, ten behoeve van haar willen vasten, nu ze zich geroepen weet naar de koning te gaan. Zo had Mordechaï het voor haar neergezet. Esther maakte eerst nog bezwaar.

Voorheen had ze in alles Mordechaï zonder meer gehoorzaamd. Niet maar omdat zij vrouw was alsof ze aan haar neef als man altijd ondergeschikt bleef. Nee, ze voelde zich steeds prettig bij wat Mordechaï haar had geleerd en gezegd. Maar nu het om haar toekomst ging en om een groot risico voor haar leven, liet ze nadrukkelijk haar eigen mening gelden. Zo ging de discussie heen en weer tussen die beide mensen. Het toont dat Esther welbewust haar beslissing nam.

Mordechaï zei haar immers: als jij geen middel wilt zijn tot redding van Gods volk, geen hulp biedt voor de kerk, Gods volk, dan zal er wel op een andere manier verlossing komen. Zie vers 13 en 14. Esther mocht zich niet inbeelden dat ze haar toekomst zou redden door gewoon haar leventje voort te zetten. Die mogelijkheid had ze wel.

Mordechaï sprak daarin heel menselijk. Misschien omdat hij van de rabbijnen had geleerd dat je Gods naam niet mocht gebruiken. Al eeuwenlang hadden de rabbijnen immers het derde gebod 'gij zult de naam van God niet ijdel gebruiken', uitgelegd als: je zult de naam van God niet gebruiken! In ieder geval, je hoeft ook niet steeds letterlijk over God te praten. Hij was helder genoeg. Hij zei in feite: Gods volk kan niet ten onder gaan. Er komt toch wel redding voor Gods volk. Met andere woorden, de kerk blijft eeuwig bestaan! Dat was zijn rotsvaste overtuiging: de toekomst van onze wereld is aan de kerk, Gods volk. Redding komt er daarom wel.

Het stond voor hem rotsvast: Het volk van God is niet te vernietigen. Israël kan nooit verloren gaan. Daarmee wist Esther zich geroepen en zocht zij de gemeenschap met de joden om het bij de koning voor hen op te nemen.

Zou Esther gedacht hebben: 'ik ga naar de priester. Haman kan het lot laten werpen om de beslissing van de goden te weten. Dat kan ik ook'. Zou ze gedacht hebben: 'de priester moet het lot maar werpen en zeggen of ik naar de koning zal gaan of niet, mijn toekomst leg ik in handen van de priester. Hij moet het maar zeggen door middel van de stenen, welke kant het op valt'?

Gods volk had immers de beschikking gekregen over het lot. Twee stenen hadden ze van de Here gekregen. De priester kon deze gebruiken om aan het volk Gods beslissing kenbaar te maken.

Je leest dat zelfs nog in het nieuwe testament. In Handelingen 1.

De apostelen zaten met een probleem. Judas had Jezus verraden. Judas was doelbewust van een hoogte naar beneden gesprongen en te pletter gevallen. Hij was dood. Nu moest zijn vacante plaats worden opgevuld. Dat wilde Jezus: twaalf apostelen moesten gaan werken aan de toekomst van zijn volk.

Hoe wisten ze wat Jezus wilde voor de ontstane vacature? De apostelen keken de christelijke gemeente rond. Zij constateerden dat twee gemeenteleden aan de eisen van Jezus voor het apostelschap voldeden. Dat waren twee mannen. Maar hoe nu verder? Hoe uit die twee één persoon te kiezen naar de wil van Jezus?

Toen wierpen ze, na gebeden te hebben, het lot. En Jezus wees vanuit de hemel door het lot Matthias aan, zo verhaalt Lucas in Hand. 1. De apostelen gebruikten dus het lot om van Jezus te weten wie Hij uitkoos. Wie zij naar zijn wil als 12^e apostel moesten aanstellen.

Vervolgens lees je in heel het nieuwe testament nooit meer iets over het gebruik van het lot. Hadden de apostelen dan geen problemen meer?

Natuurlijk wel. Het waren gewone mensen. De eerste christelijke kerk kende veel zorgen en problemen. Amper een paar jaar later was er ruzie in de kerk. Dat vertelt Lucas een paar hoofdstukken verder, in Handelingen 6.

Groepen vrouwen konden in de christelijke kerk niet goed met elkaar overweg. Hebreeuws sprekende vrouwen konden niet meer met Grieks sprekende vrouwen door één deur.

Wat deden de apostelen? Zij moesten leiding geven en de wil van God, van Jezus uitvoeren. Grepen ze weer naar het lot? Ze gingen uiteraard weer bidden. Maar over het gebruik van het lot lees je nooit meer iets. Je leest dat ze met verstand en overleg hun christelijke kerkzaken regelden.

Waarom? Wel, zij hadden de Heilige Geest als gemeente ontvangen. Onder leiding van de Heilige Geest namen ze voortaan de nodige beslissingen en kwamen ze tot een oplossing. Daarom lees je niets meer over het gebruik van het lot in de kerk. Het ging voortaan blijkens heel het nieuwe testament onder leiding van de Geest verder. Geen lot werd er meer geworpen. Door Gods Woord en gebed of de leiding van de Geest werden de beslissingen gestempeld. Wie in echt geloof vanuit Gods evangelie en in gebed beslissingen neemt, is heilig bezig. Door Gods Woord en Geest zijn jouw beslissingen heilig, niet zalig of volmaakt, maar heilig. Je gaat dan niet tegen Gods Woord in, maar je trekt je lijnen vanuit het Woord en in gebed. Zo wordt jouw keus heilig en kan het gezegend worden.

Het lot was in het oude testament een bekend middel. Ook bij andere volken. Haman liet het lot werpen, zegt het boekje Esther in hoofdstuk 3. Maar Esther gebruikte haar verstand en ging in overleg. Ze riep eensgezind een vasten uit om zich aan de Here toe te vertrouwen. Die twee, Mordechai en Esther, zaten zwaar in de problemen. Wat wilde God dat zij nu zouden doen? Vanuit de overtuiging dat haar toekomst afhing van het welzijn van Gods volk zag ze Gods wil en zijn weg helder voor zich. Ze kwam welbewust tot haar eigen beslissing. Zo staan wij toch ook in het leven en zoeken wij onze relaties? In die rotsvaste overtuiging van Gods volk zal nooit vernietigd worden, doen wij toch ons werk en bouwen wij ons leven op? De toekomst van deze wereld, hangt immers aan het voortbestaan van de kerk af? Gods volk bergt redding, de verlossing van de wereld in zich. De Verlosser zou uit de joden worden geboren. De moederschoot van de verlossing, voor de Verlosser zou nooit worden gesloten. Al zou de hele wereld zich tegen Gods volk keren, de wereld zou Gods volk niet kapot krijgen.

Zo is dat toch evangelie, gemeente? De toekomst van onze wereld is aan de kerk, aan Gods volk. Daarom gaan we naar de kerk, en met liefde, uit liefde voor God en zijn volk, toch! En voor eigen zelfbehoud!

Omdat we christen zijn en geloven dat Jezus Heer is en de wereld in zijn hand heeft! Je kiest daarom elke zondag weer met liefde voor de kerk. En als je de kerk binnengaat, gaat er een wereld voor je open. De wereld van Jezus, zoals Hij heerst over het leven van mensen. Dan

zie je de nieuwe wereld voor je in Jezus Christus, de Heer van alle volken en mensen, wat er ook gebeurt!

Je maakt je keus, je roeping waar om als christen te leven. Daarom roep je God aan en haal je Hem erbij, raadpleeg je Hem voor de gewone dingen van elke dag.

Dan verwacht je toch niet dat God jou op een briefje uit de hemel zal aangeven hoe je moet opvoeden, hoe je met elkaar zult omgaan. Welke vriend of vriendin voor jou geschikt is. Wat je studeren, zeggen of hoe je werken moet.

Ds L.J.Joosse/2012

Maar je leest het evangelie om de richting te voelen die je kunt inslaan voor een gezonde toekomst, een toekomst met eeuwig succes.

Kijken we naar onze tekst dan zie je Esther voor je als instrument in Gods hand. In dit hoofdstuk draait het om *zekerheid en onzekerheid*.

Eenzijds vaste zekerheid. Esther weet zich geroepen en is zeker van haar beslissing, van haar keus. Tegelijk blijft ze onzeker!

Esther ging met overleg aan het werk. Ze trof voorbereidingen.

Blijkens onze tekst (en dat in de tweede plaats) was het voor haar niet meer de vraag of ze naar de koning zou gaan. Ze wilde de dans niet ontspringen en aan Hamans plan ontkomen ten koste van het voortbestaan Israël. Ze wilde bij het volk van God horen.

We zien haar het tegenovergestelde doen van wat ze eerder deed, als we haar gedrag vergelijken met wat de eerdere hoofdstukken over haar schreven.

Toen was ze erg met zichzelf bezig geweest. Ze wilde er goed uitzien. Ze paste zich aan en deed mee met de mensen om haar heen. Allerlei massages en schoonheidsbehandelingen onderging ze.

Maar nu? Net als bij Mordechaï ging alles over de kop. In plaats van schoonheid, ging ze vasten, niet meer eten. In plaats van onderdanigheid, gehoorzaamheid. Ze vertoonde zelfstandigheid, vrijwilligheid. In plaats van geheime relaties met Mordechaï maakte ze publiek duidelijk dat zij Mordechaï's gedrag en houding overnam. Haar omgeving zette ze daartoe ook aan. Met andere woorden, welbewust koos ze voor eenheid en gemeenschap met Israël.

Nog anders gezegd, ze ging met verstand en met overleg te werk. Drie dagen zou ze zich in verbondenheid met Gods volk terdege voorbereiden op haar gang naar de koning. Ze wist welk risico ze nam. Dat deed ze dan ook niet direct of spontaan. Nee, weloverwogen ging ze die stap nemen en zou ze die zware gang maken.

Deze twee mensen, Mordechaï en Esther, worden hier getekend als mensen die in een dreigende ramp voor Gods volk gewoon deden wat hen te doen stond. Ze voelden wat de wil van God was: aan het werk voor de redding van Gods volk. Jongelui, gemeente, doet u dat ook niet?

Kijk naar Esther. Tevoren was er egoïsme en zelfzucht. Dat veranderde in gemeenschap, in samen Gods aangezicht zoeken. Gods zegen vragen over de zware gang die ze moest gaan. Niet eten, niet kuren, geen scheiding met de joden, eenheid in actie. Ze was zeker van zichzelf. In de volgende hoofdstukken lees je hetzelfde. Ze ging met overleg aan de gang en wist wat ze deed.

In de volgende hoofdstukken wordt immers beschreven hoe ze zich netjes kleedde. Je moest er immers meer dan fatsoenlijk uitzien om bij de koning een beetje indruk te maken en bij hem iets te bereiken. Ze wist ook goed te 'timen', het juiste moment te kiezen. Ze vroeg geen audiëntie aan, dat kostte teveel tijd. Ze spande zich dus in om haar stap tot een goed

einde te brengen, voor zover het aan haar lag. Ze nodigde de koning uit om bij haar aan een goed verzorgd diner te willen aanschuiven. Evenals vandaag werden er toen zaken gedaan met een goed glas wijn en tijdens een feestelijke maaltijd.

Zo gaat het in Europa nog. Ook in een economische of financiële crisis zie je regeringsleiders bij elkaar komen en goed eten en drinken.

Als je wat bereiken wil, zorg je voor een goed glas wijn (bij wijze van spreken!) en een goede maaltijd. Zo kun je zaken doen. In ieder geval, zo organiseerde Esther het. Niet eenmaal, maar twee keer, en wel om zorgvuldig te testen of de koning inderdaad in een goede stemming was. Slim genoeg nodigde ze juist ook Haman uit. Zo wilde geen geheim 'onderonsje' aangaan met de koning buiten Haman om en tegen Haman. Dat zou argwaan wekken bij de koning: praten over Haman zonder Haman erbij. Het gaat in onze tekst om zekerheid én om onzekerheid.

Ondanks haar voorbereidingen bleef ze onzeker. Niet over haar keus, maar over de gevolgen! Nee, ze uitte geen wanhoopskreet, blijktens onze tekst!

Het is verleidelijk haar woorden verkeerd op te vatten: 'kom ik om, dan kom ik om', zo iets zei ze.

Dat was niet om wanhoop lucht te geven. Of iets van passiviteit, zo van: 'dan moet het maar, al zie ik het eigenlijk helemaal niet zitten'.

Nee, van zichzelf was ze zeker, van haar eigen keus. Maar er bleef onzekerheid. Dat liet ze luid en duidelijk horen. Ondanks haar actie en voorbereidingen treffen, wist ze niet wat er van zou komen. En dat weet toch niemand van te voren? Ze bedoelde: ik heb de gevolgen niet in de hand!

Daarom zei ze het zo. Daarmee gaf ze als mens gewoon haar actieve berusting aan. Gaf ze zich aan God over. Ook zij gebruikte de naam van God niet. Ze misbruikte Gods naam daarom ook niet. En zo doen we als gelovige mensen in feite toch ook? Je doet je werk en als je ziek bent, neem je je medicijnen. Je weet dat God dat wil, dat je van de wereld gebruik maakt. Daarover vraag je dan zijn zegen. Zo richt jij je leven toch in? Zo wordt jouw leven als christen, als gelovige toch heilig? Zo werden moeilijkheden in de kerk opgelost, lees maar verder in Handelingen. Een diep cultureel probleem ontstond er tussen mensen die zich christen noemden. Christenen uit de joden en christenen uit Grieken en Romeinen. Moesten ze besneden worden, de voorschriften van Mozes nog letterlijk houden? Ze vergaderden, de apostelen communiceerden en stuurden delegaties over en weer van Jeruzalem met de gemeente in Antiochië. Er was heel wat vergaderwerk nodig en overleg. Maar ze kwamen er uit als sterken en zwakken. De besluiten kregen het stempel van Woord en Geest en golden voor iedereen die zich christen noemde.

En als jij als gelovige je best hebt gedaan, dan geef je je aan God over! Jij weet immers niet wat ervan komt, wat de gevolgen zijn! Dat heb jij niet in de hand. Als je je best maar gedaan hebt! Dan is het aan God wat er vervolgens gebeurt!

Zo drukte Esther zich uit: ik heb mijn best gedaan, de gevolgen ken ik niet vooruit, dat zie ik dan wel.

Precies zo zeiden de vrienden van Daniël het een tijdje geleden. Lees maar Daniël 3 vers 18! Ze werden voor de keus geplaatst: buigen en afgoderij plegen voor koning Nebukadnezar! Een koning die zich een god waande. Hij liet voor zichzelf een standbeeld maken en o.a. muziek voor zich spelen. Ieder moest vrolijk zijn en hem gehoorzamen.

De vrienden van Daniël werden bij herhaling gewaarschuwd. Hen waren de gevolgen aangezegd: als jullie niet knielen en de koning goddelijke hulde bewijzen, dan was het: knielen of verbrand worden in de fel opgestookte oven.

Hun antwoord bij die laatste oproep was: we doen het niet en we zien wel wat er van komt, wat er dan van ons terecht komt! Ja, volgens de Bijbel zeiden ze letterlijk tegen de woedende Nebukadnezar:

‘als God ons wil(!!) redden, dan redt Hij ons. Maar als Hij ons niet(!!) wil redden, dan redt Hij ons niet. Koning je zult vandaag in ieder geval weten wat ons betreft: wij plegen geen afgoderij’.

Zó zeiden ze het. En Esther (zo leert ons hoofdstuk) zei het een aantal jaren precies eender. Als mens, als gelovige, zeggen we het zelf ook vaak, toch? Juist als gelovige: we weten niet wat er komt, wat de gevolgen zijn, maar we maken er het beste van. We doen ons best. Daarom nog weer die vraag uit het begin van de preek. Hoe weten wij in ons leven wat de Here wil? Krijg je als gelovige een directe boodschap uit de hemel? Wil je het van Hem precies op ene briefje hebben?

Nee, Jezus heeft ons de Heilige Geest gegeven om te onderscheiden waar het elke dag op aankomt. Ben je in jouw studie en jouw werkzaamheden rustig, omdat je eerlijk je best hebt gedaan? Je hebt het goed uitgezocht wat de goede opleiding is? Welk werk en welke baan verantwoord is, en welke mensen om te kiezen? Was jij, ben jij eerlijk voor God in je keus met vrienden en in je huwelijk?

Heb je dat alles eerlijk bij God neergelegd? En heb je zijn zegen durven vragen over wat je gedaan hebt, doet, of van plan bent? Dan is je keus heilig. En je bedenkt tegelijk: God dienen is niet bij God: verdienen! Maar uit echt geloof leef je naar Gods wil. Dan kun je vrede hebben in de opbouw van je leven. Dan ga je ook niet vierkant in tegen de heldere richtlijnen die God openbaarde, ons bekend maakte. Dan richt jij je gedachten en je leven met verstand en wijsheid in om God te behagen, lief te hebben en te dienen. En wat er van komt, geef je eerbiedig over in Gods hand! En de vrede van God die alle verstand te boven gaat, zal ons blijvend behoeden in Jezus Christus!

Amen.